

Arrest

nr. 71 089 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid van 20 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juni 2010 diende verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in.

1.2. Op 25 augustus 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (bijlage 8).

1.3. Op 20 juli 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...) geboren te (...), op (in) (...) en van het minderjarig kind (...) geboren te (...) op (...).
Allebei van Nederlandse nationaliteit.

Aan de betrokken wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene vroeg de verklaring van inschrijving aan op 25.06.2010 en legde ter staving van deze aanvraag een Nederlands arbeidscontract met loonfiches en een bewijs van ziekteverzekering voor. Gezien betrokkene een stabiele tewerkstelling bleek te hebben in de zorgsector en een inkomen dat ruimschoots voldoende was om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien, werd op 23.08.2010 werd betrokkene dan ook in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving of bijlage 8. Intussen blijkt de situatie van betrokkene echter compleet gewijzigd.

Betrokkene bood zich aan op 28.06.2011 bij het ocmw om leefloon te bekomen. Indien zij nog steeds aan de slag zou zijn overeenkomstig het eerder voorgelegde contract of voldoende inkomen zou verwerven in Nederland op een andere manier (bvb arbeidsongeschiktheidsuitkering, werkloosheidsuitkering), zou mevrouw zich daar uiteraard niet toe genoodzaakt zien. Derhalve moet worden besloten dat betrokkene heden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, niet meer aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Immers, overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient betrokkene over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Overeenkomstig art. 42bis, §1 (wet 15.12.1980) kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

A., l. {...} verkam het verblijfsrecht als minderjarig kind van betrokkene overeenkomstig art. 40bis, §2, 3°. Overeenkomstig art. 42ter, §1, 1° kan ook een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van het kind, gezien het verblijfsrecht van de moeder werd ingetrokkene overeenkomstig art. 42bis. Het is uiteraard ook in het belang van het kind de moeder te vergezellen bij vertrek uit het Rijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstructie van haar enig middel betoogt verzoekster:

“Overwegende dat de beslissing een schending uitmaakt van art. 3 EVRM in die zin dat tegenpartij geen rekening houdt met de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt.

Dat zij niet in alle rust kan verder leven in Nederland omdat haar ex-man haar voortdurend bedreigt en achternaait.

Dat bovendien haar kind in België is geboren.

Dat zij haar kind wenst te beschermen.

Overwegende dat tegenpartij zelf stelt dat betrokkene een stabiel tewerkstelling bleek te hebben in de zorgsector en een inkomen had dat ruimschoots voldoende was om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien.

Dat tegenpartij bovendien verwijst naar het verwerven van inkomen op een andere manier vb. werkloosheidsuitkering.

Dat het niet de fout is van verzoekster dat haar dossier werklozensteun vertraging, heeft opgelopen.

Dat zij bovendien helemaal alleen voor het zeer jonge kind moet zorgen en dat men haar man uit Marokko niet laat overkomen hetgeen psychologisch zeer zwaar is.”

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.3. Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, in casu Nederland. Uit nalezing van het administratief dossier blijkt geenszins enig indicatie dat verzoekster in Nederland het slachtoffer is van bedreigingen en achtervolgingen door haar ex-man. Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan hij niet op de hoogte was op het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekster blijft daarenboven ook steken in blote beweringen en toont daarnaast geenszins aan dat ze in haar land van herkomst geen bescherming tegen mogelijke wandaden van haar ex-man kan genieten. De Raad ziet verder niet in hoe het gegeven dat haar kind in België is geboren, dat zij een stabiele tewerkstelling en inkomen had, dat het niet haar fout is dat haar dossier werklozensteun vertraging heeft en dat zij het psychologisch zeer zwaar heeft omdat haar echtgenoot in Marokko verblijft en men hem niet laat overkomen ertoe leidt dat de in casu bestreden beslissing een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zou uitmaken. Verzoekster is pas sinds 2010 op het Belgische grondgebied en wist dat haar verblijfsrecht gebonden was aan voorwaarden, waaronder het beschikken over voldoende bestaansmiddelen en dat zij indien zij niet langer voldeed aan de voorwaarden van het artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet het land diende te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER